

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Formularium Episcopale

Barbosa, Agostinho

Coloniae Agrippinae, 1680

Pii. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10456

riæ indulta Confessionalia, Mare magnum, & alia gratiæ, in his omnibus & singulis, in quibus illa statutis, & decretis Concilii hujusmodi contrariantur, ipso jure revocata, cassata, & annullata, ac ad ipsius Concilii terminos, atque limites reducta sint, & esse censeantur; nec quidquam adversus ipsa decreta, & statuta, quominus ubique & apud omnes observentur, in aliquo suffragari posse, sed ea perinde haberi, & reputari debere, ac si nunquam emanassent, auctoritate Apostolica, tenore præsentium declaramus, ac etiam statuimus & ordinamus. Decernentes nihilominus, omnia & singula, quæ vigore privilegiorum, exemptionum, immunitatum, & dispensationum, facultatum, conservatoriarum, indulgentiarum, Confessionalium, & aliarum, quarumcunque gratiarum hujusmodi post id tempus, quo Concilium obligare cœpit, facta & gesta quomodolibet fuerunt, & in posterum fient, in his, in quibus dicti Concilii decretis adversantur, nulla, invalida & irrita esse, & ceteri, ac nemini, etiam quantumlibet, ut præfertur qualificato, tam in foro (quod ajuat) fori, quam conscientia, suffragari posse, & debere. Et ita per quoscunque locorum, ordinarios, aliosque iudices, & commissarios quavis auctoritate fungentes, etiam S. R. E. Cardinales, sublata eis &c. non obstantibus præmissis &c. nulli ergo &c. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXV. tertio decimo Kalend. Martii,

Pontificatus nostri anno sexto.
P. Episcopus Narnien.

Cæs. Glorierius

H. Cumyns.

Pius V. edidit constitutionem, qua habetur in Bullario num. 38. incipit. Etsi Mendicantium Ordines xvii. Kal. Septemb. MD. LXVII. Pontificatus secundo; in qua iterum confirmavit eadem privilegia Ordinibus Mendicantium, & alia de novo concessit: extendendo ea ad alios Ordines Regularium, ac declaravit Concilium Tridentinum ubi de iis loquitur. Quæ constitutio postea revocata fuit à Gregorio XIII. & reducta ad terminos juris communis, & Concilii Tridentini. Eam habes infra: incipit, in tanta:

Super clausura, & reformatione Monialium cujuscunque Ordinis.

V I I.

Part. 3. alleg. 102.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Circa pastoralis officii nobis, meritis licet imparibus, desuper commissi curam (quantum nobis ex alto permittitur) invigilantes, assidue ad ea, per quæ singulis erroribus & excessi-

V 3

celli-

cessibus obviatur, ac personis quibuslibet, præsertim feminei sexus virginitatem suam Altissimo voventibus, sub Religionis jugo Christo Salvatore in castitatis holocausto famulari affectantibus, à femita justitiæ, & honestatis declinantibus, ne quidquam in eis reperiat incongruum, quod in Regularis ponat honestatis gloria maculam, & divinam meritò possit offendere Majestatem, opportunè succurratur, libenter intendimus, ac in his nostræ vigilantia partes propensius impartimur, prout id in Domino salubriter expedire conspiciamus. Hac igitur perpetuò valitura constitutione, inhaerentes etiã constitutioni fel. rec. Bonifacii Papæ VIII. prædecessoris nostri, quæ incipit, periculoso, & decretis Concilii Tridentini super clausura Monialium editis, auctoritate Apostolica tenore præsentium statuimus, atque perpetuò decernimus, universas & singulas Moniales præsentis, atque futuras, cujuscunque Religionis, Ordinis, vel Militiarum, etiam Hierosolymit. sint, quæ vel jam receptæ sunt, vel in posterum in quibusvis Monasteriis, sive domibus recipientur, & tacitè, vel expressè Religionem professæ, etiam si Conversæ, aut quocunque alio nomine appellentur, etiam si ex institutis, vel foundationibus, earum Regulæ ad clausuram non teneantur, nec unquam in earum Monasteriis, seu domibus, etiam ab immemorabili tempore ea servata fuerit, sub perpetua in suis Monasteriis, seu domibus de cætero debere permanere clausura, juxta for-

mam dictæ constitutionis fel. rec. Bonifacii Papæ VIII. prædecessoris nostri, quæ incipit, Periculoso, in Sacro Concilio Tridentino approbatæ & innovatæ, quam nos auctoritate præfata etiam approbamus & innovamus in omnibus, & per omnia ac illam districtè observari mandamus. Quod si aliquæ Moniales forsitan reperiantur, quæ consuetudine etiam immemorabili, aut instituto, vel fundatione Regulæ suæ fretæ, animo obstinato huic clausuræ resistent, quoquomodo reluctentur, Ordinarii una cum superioribus earum, omnibus juris & facti remediis compellant easdem tanquam rebelles, & incorrigibiles ad præcisè subeundam dictam clausuram, & perpetuo observandam. Mulieres quoque, quæ Tertiariæ, seu de pœnitentia dicantur, cujuscunque fuerint Ordinis, in Congregatione viventes, si & ipsæ professæ fuerint, ita ut solemne votum emiserint, ad clausuram præcisè, ut præmittitur, & ipsæ teneantur. Quod si votum solemne non emiserint, Ordinarii una cum superioribus earum hortentur, & iis persuadere studeant, ut illud emittant, & post emissionem, & professionem eidem clausuræ se subjiciant, quod si recusaverint, & aliquæ ex eis inventæ fuerint scandalosè vivere, severissimè puniantur. Cæteris autem omnibus sic absque emissionem professionis & clausuræ, vivere omnino volentibus interdiciamus, & perpetuò prohibemus, ne in futurum ullam aliam prorsus in suum Ordini-

Ordinem, Religionem, Congregationemve recipiant. Quod si contra huiusmodi hanc nostram prohibitionem, & decretum aliquas receperint, eas ad sic vivendum omnino inhabiles reddimus, ac illarum quaslibet professiones, & receptiones irritas decernimus, & nullas, prout etiam presentis decreto irritas facimus, & annullamus. Porro ne Moniales, vel Tertiariae praedictae propter hanc clausuram detrimentum aut incommodum aliquot in earum necessitatibus, maxime in pertinentibus ad illarum victum, patiantur, sed ut eis opportunè consulatur, auctoritate Apostolica praefata statuimus, decernimus, praecipimus atque mandamus Ordinariis, & superioribus earum ut curent colligi fidelium eleemosynas per Conversas, quae non sint professae, vel si professae fuerint, sint tamen aetatis annorum quadraginta, & in domibus contiguas extra tamen monasterium degant, & non ingrediantur clausuram aliarum Monialium, nisi in casibus ex earum constitutionibus permisis, & de earum domibus exire non possint pro huiusmodi eleemosynis colligendis, nisi delicta Ordinarii, vel earum superiorum. Et de cetero nullae aliae conversae professae recipi amplius, etiam de consensu suorum superiorum, vel Praelatorum possint. Quod si adversus hanc nostram prohibitionem receptae fuerint, illarum receptio nulla, irrita & inanis sit, prout ex nunc nullam, ac irritam facimus, & an-

nullamus. Quod si praedicto modo necessitatibus Monialium, & mulierum Tertiariarum praedictarum succurri sufficienter non poterit, mandamus ipsis Ordinariis, & Superioribus earum, ut ipsi provideant de aliis personis piis, & Deo devotis, quae fidelium eleemosynas colligant, vel alias eo meliori & commodiori modo, quo fieri poterit, etiam ex opere manuum ipsarum Monialium, & mulierum praedictarum, arbitrio Ordinariorum, & superiorum earumdem, & prout eis congruentius expedire videbitur, provideatur & succurratur. Et ne propter Monialium numerum excessivum clausurae observatio violetur, inhærentes etiam similiter dispositioni dictae constitutionis Bonifacii, & Concilii Tridentini decreto, Monialibus praedictis, & illarum superioribus, & Ordinariis districtè inhibendo praecipimus & mandamus, ne pluries in earum monasteriis recipiant, & admittant, sive recipi, & admitti permittant, quam ex propriis redditibus ipsorum monasteriorum, vel consuetis elemosynis commodè sustentari possint. Mandantes propterea in virtute sanctae obedientiae, sub obtestatione divini iudicii, & interminatione maledictionis aeternae universis venerabilibus fratribus Patriarchis, Primatibus Archiepiscopis, & Episcopis, quatenus in civitatibus & diocesisibus propriis praesentes nostras litteras publicari faciant, ac in Monasteriis Monia-

Monialium sibi ordinario jure subiectis, in iis verò quæ ad Romanam mediatè vel immediatè spectant Ecclesiam, Sedis Apostolicæ auctoritate, una cum superioribus earundem Monasteriorum clausuram, ut præmittitur, quamprimum poterunt reservari procurent: contradictores atque rebelles per censuram Ecclesiasticam appellatione postposita compescendo, invocato ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Ac ut hoc tam salutare decretum facilius observetur, omnes Principes sæculares, & alios Dominos, & Magistratus sæculares, & alios Dominos, & Magistratus temporales rogamus, requirimus, & obsecramus per viscera misericordiæ Domini nostri JESU CHRISTI eisdem in remissionem peccatorum injungentes quod in præmissis omnibus eisdem Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis, & aliis Monialium Superioribus assistant; ac suum favorem & auxilium præstent, ac impediētes pœnis etiam temporalibus afficiant. Præmissis constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, statutis & consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiam per Sedem Apostolicam approbatis, & confirmatis, privilegiis quoque, indultis, & litteris Apostolicis, etiam in fundatione, & institutione eisdem monasteriis, vel domibus, & Monialibus, sub quibuscunque verborum formis, & clausulis irritantibus, & aliis decretis quibuslibet concessis, confirmatis, & etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis (qui-

bus omnibus, etiam pro sufficienti illorum derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi ac si de verbo ad verbum infererentur pro sufficienter expressis habentes, quoad effectum validitatis nostræ constitutionis tantum derogamus) contrariis quibuscunque non obstantibus: aut si aliquibus communiter, vel divisim ab eadem sit sede Indultum, quod interdicti, aut suspendi non possint per litteras Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem. Per hoc autem in monasteriis exemptis Ordinarii locorum quoad alia nullam sibi credant jurisdictionem, vel potestatem aliquatenus eis attributam, Volumus autem quòd præsentis &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ approbationis, innovationis, statuti, decreti, mandati, interdicti, prohibitionis, annulationis, præcepti, inhibitionis, requisitionis, obsecrationis, injunctionis, derogationis, declarationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXVI. quarto Kal. Junii. Pontificatus nostri anno primo.
Cæs. Glorierius.

H. C. M. M.

De clausura vid. *Bull.* 21. 30. 31.

Decla-

Declaratio Regulæ à Pio V. editæ super
expressione, gradus propinquo-
ris in dispensationibus Matrimonialibus
in diversis gradibus.

VIII.

Part. 3. allegat. 35.

Sanctissimus in Christo Pater, & Dominus noster D. Pius divina providentia Papa V. attendens per quandam constitutionem dum per sel. rec. Pium Papam IV. Sanctitatis suæ prædecessorem editam, qua cavetur, quod in dispensationibus Matrimonialibus, pro diversis consanguinitatis, seu affinitatis ex eodem stirpe provenientius gradibus conjunctis, non remotioris solum, prout olim fieri solebat, sed etiam propinquois graduum, expressa mentio fieri debeat, alioquin dispensationes, ac desuper confectæ litteræ nullius sunt roboris, vel momenti, prout in dicta constitutione plenius continetur, à dispositione juris communis, & laudabili ac antiquo Rom. Curia stylo nimium recedi, ac favorem matrimonii debitum restringi; volensque propterea juri & stylo prædictis, nec non piæ mem. Gregor. XI. & Clementis VI. Romanorum Pontif. etiam sanctitatis suæ prædecessorum, vestigiis inherendo, Sacramento & libertati matrimonii, quantum cum Deo potest, favere, statuit & ordinavit, ut de cætero in quibuscunque dispensationibus, quas pro matrimonii contra-

ctis aut contrahendis inter viros & mulieres, in vicem diversis prohibitis consanguinitatis, seu affinitatis, aut mixtis ex communi, seu ab eodem stirpe surgentibus, quicunque illi sint, dummodo primum quoquo modo non attigant, cum in eo sanctitas sua nunquam dispensare intendat, gradibus conjunctos, ab eadem sanctitate sua, & pro tempore Romano Pontifice, aut Sede Apostolica impetrari, vel aliàs concedi contigerit, ac litteris commissionibusque desuper etiam locorum Ordinariis faciendis, gradus, gradus remotior attendatur, trahatque secum propinquois rem, ac ob id sufficiat remotiorem tantum gradum exprimere, obtentis tamen postea super propinquois litteris declaratoriis, juxta Gregorii & Clementis prædec. hujusmodi constitutiones, quas quoad hoc innovavit, & inviolabiliter observari mandavit, dispensationesque, seu dispensandi commissiones, ac desuper confectas litteras, & processus habitos per easdem, dispensatis, seu his, cum quibus dispensari mandatur, propter proximioris gradus hujusmodi non expressiois nem de subreptionis, vel obreptionis vitio, seu intentionis defectu notati non posse, sed in omnibus & per omnia suffragari; perinde ac si in litteris, seu commissionibus hujusmodi de proximioris, seu utroque gradu specialis & expressa mentio facta fuisset. Sicque per quoscunque iudices & commissarios, etiam S. R. E. Cardinales, sublata eis quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari & de-

Iniri debere, ac quidquid secus super his à quocunque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentari contigerit; irritum & inane decrevit; constitutioni Pii prædecessoris hujusmodi cæterisque contrariis non obstantibus quibuscunque

Placet, publicetur, & deteribatur. M

Acta & publicata fuit superscripta Regula Romæ in Cancellaria Apostolica, anno Incarnationis Dominice millesimo quingentesimo sexagesimo sexto, die vero Martis vigesima mensis Augusti, Pontificatus præfati S. D. N. Pij Papæ quinti anno primo.

Declaratio super decretis Concilii Tridentini, de cognatione spirituali, & affinitate ex fornicatione, ac matrimoniis desuper contractis, & contrahendis.

IX.

Part. 2. allegat. 35.

Sanctissimus in Christo Pater, & Dominus noster, Dominus Pius divina providentia Papa V. ad cujus notitiam pervenit, quod cum in Decretis Sacri Concilii Tridentini certarum personarum enumerentur, inter quas dumtaxat cognatio spiritualis deinceps contrahatur, ab aliquibus revo-

catur in dubium, an qui ultra personas in dictis decretis enumeratas, quoquo modo cognatione spirituali ante confirmationem dicti Concilii conjuncti erant, absque dispensatione Apostolica Matrimonium post dictam confirmationem contrahere poterint, ac hodie & de cætero contrahere possint, cum ante prædictam confirmationem id facere de jure minimè liceret. Et insuper cum in eisdem decretis statuatur, affinitatem, quæ ex fornicatione contrahitur, in illis solummodo attendi debere qui primo vel secundo affinitatis gradu conjunguntur; ab aliquibus pariter dubitetur, an matrimonia inter personas, quæ ante confirmationem dicti Concilii, tertio, vel ulteriori hujusmodi affinitatis gradu conjunctæ erant, post confirmationem ejusdem Concilii absque dispensatione Apostolica contracta, & quæ deinceps contrahi contigerit, dirimi debeant: Sanctitas sua ad tollendum omne dubium, eos qui ante confirmationem prædicti Concilii cognationem spirituales contraxerunt, dummodo non sint ex personis in dictis decretis enumeratis, & inter quas tantum Concilium voluit deinceps contrahi hanc cognationem spirituales, matrimonii vinculo inter se absque dispensatione aliqua liberè, & licitè copulari posse; ac matrimonia etiam post confirmationem hujusmodi, absque dispensatione Sedis Apostolicæ inter eas jam contracta valere, plenamque roboris firmitatem obtinere. Et similiter ma-

gimo

erimonia post confirmationem Concilii absque dispensatione Apostolica secuta, & quæ de cætero sequentur inter personas, quæ ante dictam confirmationem, affinitatem (infra tamen secundum gradum ex fornicatione provenientem) contraxerant, propter huiusmodi affinitatē dirimi nō debere, sed valida & efficacia existere declaravit; sicque per quoscunque iudices & Commissarios etiam S. R. E. Cardinales, sublata eis quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate, iudicari & definiti debere, ac quidquid secus super his à quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentari contigerit, irritum & inane decrevit.

Placet, publicetur, & describatur M.

Lectæ & publicatæ sūt suprascripta Regula Romæ in Cancellaria Apostolica, anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo sexto, die vero Mariæ vigesima mensis Augusti. Pontificatus præfati sanctiss. D. N. D. Pij Papæ. Quinti anno primo.
A Lomellinus Custos.

Super declaratione decreti Concilii Tridentini, de Cognatione spirituali, & ejus impedimentis.

X.

Part. 2. alleg. 35.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Cum illius vicem, licet minimè suffragantibus meritis, geramus, in terris, de cujus vultu prodit iudicium,

& vident oculi æquitatem, officii nostri debitam prosequimur actionem, & obscuros Sacrorum sensus ita aperire studemus, ut piis Christi fidelium mentibus nulla dubitandi occasio reliquatur. Sanè licet ex eo, quod in Concilio Tridentino decretum fuerit, cognationem spiritualem inter eos tantum contrahi, qui suscipiunt baptizatum de baptismo ac baptizatum ipsum, & illius patrem & matrem, nec non baptizantem & baptizatum, baptizati que patrem & matrem, & in reliquis personis, quæ per antiquos Canones occasione cognationis huiusmodi contrahere prohibebantur, omne impedimentum sublatum esse videtur, adhuc tamen ab aliquibus dubitari accepimus, an saltem impedimentum cognationis spiritualis huiusmodi inter maritum, vel uxorem suscipientis, & baptizatum, nec non inter maritum vel uxorem suscipientis, & patrem ac matrem baptizati vigeat, propterea quod prohibitum de uno conjugè, de altero etiam prohibitum esse videatur. Nos piarum mentium quieti, & matrimoniorum favori (quantum nobis ex alto permittitur) consulere volentes, à præcisissimis verbis Concilii minimè discedendum in præmissis esse censuimus. Et propterea nullum amplius impedimentum ratione cognationis huiusmodi subesse decernimus & declaramus, quominus inter dictos maritum, vel uxorem suscipientis, & baptizatum, baptizati que patrem & matrem, quascunq; alias personas tam ex parte suscipientis, quam baptizantis & baptizati in

X 2

dicto

dicto Concilio nominatim non expressas, matrimonium liberè & licitè contrahi possit. Et ita ab omnibus judicari debere mandamus atque statuimus; decernentes irritum & inane, si quid secus à quoquam quacunq; dignitate, auctoritate & potestate prædito contigerit judicari. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis aliisque contrariis quibuscunq;. Volumus autem, quòd præsentis literæ &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, decreti, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXVI. quarto Kal. Decembris, Pontificatus nostri anno secundo

Cæs. Glorierius

H. Cuius.

Declaratur Concilii Tridentini decretum super impedimento affinitatis ex fornicatione provenientis.

XI.

Part. 2. alleg. 35.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

AD Romanum Pontificem spectat, Canonicas sanctiones, quæ expressiorem sensum postulare videntur, re diligenter perspecta ita declarare, & aliàs providere, ut omnis dubietas de piis Christi fidelium mentibus evellatur. Sanè postquam ex eo, quod Tridentina Synodus impedimentum affinitatis ex fornicatione proveniens, per quod non solum matrimonium contrahi prohibetur, sed etiam postea factum dirimitur ad eos tantum restrinxit, qui primo & secundo gradu conjunguntur; in ulterioribus verò gradibus statuit, matrimonium postea factum non dirimi; à pluribus Christi fidelibus, ut accepimus, dubitatum est, an licèt in ulterioribus gradibus hujusmodi matrimonium contractum non dirimatur adhuc tamen juxta antiquos Canones contrahi prohibeatur. Et propterea nos omnem ambiguitatem tollere, & animarum tranquillitati, ac matrimonii libertati, quantum cum Deo possumus, consulere volentes, declaramus, & Apostolica auctoritate decernimus, nullum hodie impedimentum remanere, quo minus in ulterioribus gradibus hujusmodi liberè & licitè matrimonium contrahi possit. Et ita ab omnibus judicari debere mandamus, atque statuimus, decernentes irritum & inane, si quid secus à quoquam quacunq; dignitate, auctoritate, & potestate prædito contigerit judicari. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis aliisque contrariis quibuscunq;. Volumus autem, quod præsentis
litteræ

litera in Cancellaria nostra Apostolica, & in acie Campi Floræ de more publicentur, & inter constitutiones perpetuo valituras describantur. Et quia difficile foret, eas ad singula quæque loca deferri, quod autem tranſumptis etiam impressis, manu alicujus Notarii subscriptis, ac sigillo alicujus Prælati munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quæ præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ declarationis, decreti, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incurſurum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M.D.LXVI. quarto Kalend. Decembris, Pontificatus nostri anno primo.

Cæs. Glorierius.

H. Cumyn.

De veritate exprimenda à Procuratoribus Pœnitentiariæ &c. in dispensationibus Matrimonialibus, & aliis gratis Apostolicis, sub pœna falsi.

XII.

Part. 2. allegat. 35.

PIVS PAPA.

Motu proprio &c. Cùm sicut accepimus, nonnulli suæ conscien-

scientiæ prodigi, ac propriæ salutis immemores, ut facilius à nobis, & Sede Apostolica dispensationes Matrimoniales, & aliàs gratias & concessiones obtineant, gradus consanguinitatis, vel affinitatis, aut cognationis spiritualis, ac scientiam illorum aliter, quam eis à principio ab ipsis partibus significatum, vel narratum fuerit, exponunt; & si matrimonia hujusmodi adhuc contracta non fuerint, pro contractis narrant, ac aliàs diversimodè veram facti speciem tam in ipsis dispensationibus Matrimonialibus, quam pro aliis quibuscunque gratis & concessionibus obtinendis immutent; ac propterea cum non solum in impetrationibus hujusmodi falsitas narretur, verum etiam in partibus plerumque pro verificatione gratiarum hujusmodi veritas immutetur, & falsitas committatur. Nos igitur hujusmodi abusibus & erroribus obviare cupientes, Motu proprio &c. omnes & singulos Procuratores tam officii Sacræ Pœnitentiariæ, seu Contradictarum, quàm alios quoscunque sollicitatores, & scriptores quos Copistas vocant, qui veritatem facti à narratione, quam ab ipsis partibus habuerunt, quoad substantialia, & qualitates necessario exprimendas, diversam faciunt, seu quoquo modo invertunt, aut immutant, ac depravant, & per subreptionem & obreptionem gratias à nobis extorquent; pœnam falsi incurrere, & ea puniri debere omnino decernimus & declaramus; Mandantes propterea almæ Urbis Gubernatori, Cameræ Apostolicæ Audi-

X3

tori,

tori, & Vicario, quatenus in præmissis reos & culpabiles repertos, pœna falsi, ut præmittitur, puniant, cum potestate citandi etiam per edictum &c. aliaque faciendi in præmissis necessaria, seu quomodolibet opportuna. Non obstantibus præmissis constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque: irritum quoque & inane &c. dicitur &c. judicari & definiti debere, sublata &c. decernentes. Et quod præsentis Motus proprii, etiam absque data, & registratura, sola signatura sufficiat, & ubique fidem faciat in iudicio & extra: regula contraria non obstante, ejusque transumptis &c. quodque Camera & Cancellaria Apostolica, ac audientia causarum Palatii Apostolici valuis, & in acie Campi Floræ, dimissis inibi copiis affixis omnes ita afficiant & ardeant, ac si illis personaliter intimatæ fuissent

Placet, publicetur, & describatur M. Die quinta Decembris M.D.LXVI. suprascripta littera Apostolica affixa, & publicata fuerunt in locis supradictis, dimissis in eisdem copiis affixis.

Super collatione Parochialium Ecclesiarum.

XIII.

Part. 3. alleg. 60.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei
ad perpetuam rei memoriam.

IN conferendis beneficiis Ecclesiasticis, & præsertim Parochialibus Ecclesiis, personis dignis & habilibus: quæ in loco residere, & per se-

iplos curam exercere valeant, quanta diligentia adhiberi oporteat, Alexandri III. in Lateranen. & Gregorii X. in Lugdun. generalibus Conciliis, ac Innocentii similiter III. & aliorum Rom. Pontif. prædecessorum nostrorum editæ constitutiones testantur. Quod ut diligentius, ac rectius perficeretur, statuit etiam Synodus Tridentina, ut occurrente vacatione Parochialis Ecclesiæ, etiam generaliter vel specialiter, etiam vigore indulti in favorem S. R. E. Cardinalium, aut aliàs quomodolibet reservatæ vel affectæ, debeat Episcopus habita notitia vacationis Ecclesiæ, si opus fuerit, idoneum in ea Vicarium cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portionis assignatione constituere, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de Rectore provideatur. Et deinde Episcopus, & qui jus patronatus habet, intra decem dies, aut aliud tempus ab Episcopo præscribendum, alienos clericos ad regendam Ecclesiam idoneos, Examinatoribus juxta formam ejusdem Synodi deputatis, nominet, non nisi ab eisdem Examinatoribus per concursum aliorum examinatorum etiam tanquam magis idoneo ab Episcopo judicato & electo, de Ecclesia provideatur, aliàs provisiones, seu institutiones omnes præter formam prædictam factæ, subreptitiæ censeantur. Sed quoniam res humanæ semper in deterius prolabantur, nisi sit, qui eos retineat, ac debitæ executioni demandet, & verendum sit, ne propter Constitutionem hujusmodi transgressio

gressionem maximi abusus orientur : Nos, ad quorum notitiam non sine gravi nostra molestia pervenit, nonnullas ex Venerabilibus nostris Archiepiscopis & Episcopis occurrente vacatione Parochialium Ecclesiarum eas nullo, aut minus ritè servato examine, præsertim illo, quod per concursum fieri debet ex Concilio Tridentino, veletiam examine ritè servato, personis minus dignis, carnalitatibus, aut alium humanæ passionis affectum, non rationis iudicium, sequentes contulisse, & de eis providisse; volentes quantum cum Deo possumus, huiusmodi ac etiam futuris periculis occurrere, eorundemque prædecessorum nostrorum constitutiones præfatas etiam innovando, auctoritate Apostolica tenore præsentium omnes & singulas collationes, provisiones, institutiones, & quavis dispositiones Parochialium Ecclesiarum ab eisdem Episcopis & Archiepiscopis, ac quibusvis aliis collatoribus tam Ordinariis, quam Delegatis etiam S. R. E. Cardinalibus, ac Sedis Apostolicæ Legatis, vel Nuntiis, præter & contra formam, ab eodem Concilio Trid. præsertim in examine per concursum faciendo præscriptam, factas, aut in futurum faciendas, nullas, irritas, ac nullius roboris, vel momenti fore & esse, nullumque provisum jus, aut titulum etiam coloratum possidendi præbere; & Parochiales Ecclesias huiusmodi, ut prius ante collationes huiusmodi vacabant, & nunc vacare statuimus, decernimus, & declaramus, easque omnes pro tempore sic vacantes,

nostræ & Sedis Apostolicæ, seu eorum, quibus jus conferendi eas, præterquam Episcopis & Archiepiscopis, qui curam dicti examinis juxta decretum ejusdem Concilii habere debent, competet, dispositioni reservamus. Insuper ne Parochiales Ecclesiæ diu in suspensio maneant in maximum animarum periculum, quarumcunque Parochialium Ecclesiarum, quarum, dum pro tempore vacant, ad Episcopos, Archiepiscopos, Primate, & Patriarchas, & quosvis alios ordinarios collatores, in mensibus ordinariis collatoribus etiam per nostras Regulas assignatis, provisio, & collatio spectat & pertinet, de quibus ijdem Episcopi & Ordinarii prædicti intra sex mensium spatium à die vacationis eorundem, perfecto examine, juxta formam Concil. Trid. præfati non providerint, ac illarum etiam, quarum collatione nobis & dictæ Sedi generaliter vel specialiter, & ex quavis causa reservatæ, seu effectæ existunt, aut aliis ex indulto Sedis Apostolicæ competunt, ad quas occurrente illarum vacatione Episcopi & Archiepiscopi præfati personas per examen, concursu mutuo habito juxta dicti Concilii Tridentini formam, approbatas, & magis idoneas non elegerint, aut electas, nobis vel successoribus nostris, aut ijs ad quos collatio spectabit, pro collatione obtinenda intra quatuor mensium spatium à die illius vacationis non significaverint, necnon Parochialium Ecclesiarum similium, quæ juris patronatus Ecclesiastici vel aliorum, seu clericorum & Laicorum simul fuerint,

si præsentatus intra tempus eisdem patronis à jure præfixum, prævio examine juxta formam dicti Concilii approbatus petatur institui, institutioque ipsa per duos menses à die præsentationis dilata fuerit, collationem, provisionem, institutionem, ac omnimodam dispositionem nobis & ipsi Sedi, ac personis, indulta hujusmodi conferendi, providendi, seu instituendi obtinentibus respectivè reservamus, data tamen in Parochialibus juris patronatus optione ipsis patronis, ut si institutio ad Ordinarios spectabit, ipsis Ordinariis illam facere negligentibus, & ultra dictos duos menses differentibus, possint pro hujusmodi institutione obtinenda habere recursum ad Metropolitanum, vel viciniorum Ordinarium, aut ad Sedem Apostolicam. Prohibentes etiam eisdem Ordinariis, ne tempus decem dierum eisdem Ordinariis, & patronis ab eodem Concilio Tridentino ad nominandum idoneos clericos coram deputatis Examinatoribus præfixum, ultra alios decem dies prorogare audeant aut præsumant. Districtius inhibentes, ne qui, præter Romanos Pontifices, aut alios indulta hujusmodi obtinentes, ut præfertur, quacunque sit super hoc auctoritate munitus, de hujusmodi beneficiis sic reservatis (ut præfertur) disponere, vel circa illa etiam per viam permutationis, vel aliàs innovare quoquomodo præsumat. Ut autem non solum dignis, sed magis idoneis repertis, juxta ejusdem Concilii decretum, Parochiales Ecclesiæ conferantur, volumus, & eadem au-

thoritate decernimus, quod si Episcopus minus habilem, posthabitis magis idoneis, elegerit; possint ii, qui rejecti fuerint, à mala electione hujusmodi ad Metropolitanum, vel si ipse eligens Metropolitanus aut exemptus fuerit, ad viciniorum Ordinarium, uti nostrum & Sedis hujusmodi delegatum, aut aliàs ad ipsam Sedem Apostolicam appellare, ac præelectum ad novum examen coram ipso appellationis iudice, & ejus examineribus provocare, & constito de prioris eligentis rationabili iudicio, eoque revocato, Parochialis magis idoneo per eundem iudicem appellationis auctoritate nostra (quatenus collatio ad Episcopum, à quo appellatum fuit, spectaret) conferatur; aliàs eidem magis idoneo per iudicem appellationis approbato conferenda remittatur ad eum, ad quem collatio, provisio, vel institutio spectabit. Hæc tamen appellatio interposita interim non impediatur aut suspendatur, quominus electio per Ordinarium primo loco facta interim debitæ demandetur executioni, & provisus ab eadem Ecclesia, causa appellationis hujusmodi pendente non moveatur. Et si quis à sententia per iudicem appellationis lata duxerit appellandum, is tunc ad Sedem ipsam Apostolicam appellabit. Si secus in præmissis omnibus & singulis actum aut attentatum fuerit, irritum decernimus & inane. Volumus autem, quod præsentium transumptis &c. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ declarationis, statuti, decreti, reservationis, prohibitionis, in-

hibi

hibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M.D.LXVI. xv. Kalend. Aprilis. Pontificatus nostri anno secundo.

Cæs. Glorietius.

H. Cumyn.

Declaratio super portione assignanda Vicariis perpetuis Parochialium Cathedralibus, & aliis Ecclesiis, ac piis locis perpetuo unitarum.

XIV.

Part. 3. allegat. 66.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam,

AD exequendum Pastoralis officii debitum vigilantibus studiis intendentes ad ea, per quæ Cathedralium & Collegiarum, aliarumve Ecclesiarum, necnon monasteriorum beneficiorum, seu collegiorum, ac aliorum priorum locorum prospero profectui, divinique cultus augmento, & opportuna, congruaque sustentationi Parochialium Ecclesiarum eisdem unitarum statui feliciter dirigendo, & per-

sonarum in illis curam animarum exercentium utilitatis, recta ratione & provida moderatione consuli, & salubriter provideri valeat, libenter interponimus nostræ sollicitudinis partes. Hinc est, quod nos, ad eorum aures, (quod non sine animi nostri molestia referimus.) pervenit, nonnullos ex venerabilibus fratribus nostris Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis in deputandis Vicariis, ac assignatione portionum Vicariis perpetuis Parochialium, dictis Ecclesiis, monasteriis, beneficiis, collegiis, vel locis piis perpetuo unitarum, ex Concilio Tridentino facienda, ita modum excessisse, ut parum, aut nihil ex fructibus, redditibus, & proventibus, Parochialium Ecclesiarum sic unitarum Ecclesiis, monasteriis, beneficiis, collegiis, aliisve locis piis remanserit, ob idque multæ ortæ sint super hoc controversiæ circa interpretationem decreti dicti Concilii. Nos ad eas tollendas animum intendentes, considerantesque uniones ipsas ideo à prædecessoribus nostris factas esse, ut ex redditibus & emolumentis beneficiorum unitorum Ecclesiis, monasteriis, collegiis, beneficiis, & locis piis, quibus illa uniuntur, facilius onera eisdem incumbentia supportentur, & promptius à ministris Ecclesiasticis in eisdem divina officia celebrentur, hospitalitas servetur, aliaque charitatis opera exercentur; ac etiam ut nihilominus cura animarum dictarum Parochialium laudabiliter exerceretur: Motu proprio, & ex certa nostra scientia, auctoritate Apostolica,

Y

hac

hac nostra perpetuò valitura constitutione statuimus & ordinamus, ac declaramus, quemadmodum etiam de ipsius Concilii mente fuisse collegimus, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos prefatos in assignatione portionis ipsis Vicariis perpetuis ex prædicto Concilio ipsorum Prælatorum arbitrio facienda ita se continere & arbitrari debere, ut non major centum, nec minor quinquaginta scutorum annuorum summa, computatis omnibus etiam incertis emolumentis, & aliis obventionibus communiter percipi solitis, eis omnino assignetur (nisi Vicariis temporariis solum fuerit plus assignari) sive in quantitate, aut quora fructuum, pecuniaque numerata, fundo, seu alia restabili portio huiusmodi constituatur, cujuscunque valoris Parochialis Ecclesia unita fuerit; & habita etiam ratione reddituum & onerum loci, cui Parochialis ipsa unita fuerit, ita quod portiones ultra, vel infra dictas summas scutorum centum, & scutorum quinquaginta hæcenus assignata, vel in posterum forsitan assignanda, quoad excessum & defectum huiusmodi nullius roboris & momenti existant, & ad summas prædictas reductæ & auctæ respectivè censeantur: nisi tamen valor annuus ipsius Parochialis unitæ habita ratione (ut præfertur) minor sit quinquaginta scutis; quo casu portio assignata vel assignanda Vicario perpetuo non debeat excedere summam annuatam valoris dictæ Parochialis, sed sufficiat, quod omnes fructus ejus duntaxat at-

tribuantur ipsi Vicario perpetuo. Et quoniam iniquum esset, eos qui commodis privantur, eadem onera quæ prius sustinebant, debere sufferre: volumus & statuimus, quod Ecclesiæ, monasteria, collegia, beneficia, & pia loca huiusmodi, in quorum Parochialibus Ecclesiis unitis continget, Vicarias prædictas erigi; pro quantitibus fructuum ipsis Vicariis perpetuis assignatorum, ad solutionem quinquenniorum, quam nobis & Camera Apostolicæ solvant, ulterius non teneantur, sed eis de tractio fiat ad ratam certorum, quæ de fructibus dictarum Parochialium percipiuntur: ita tamen, quod Vicarii perpetui, qui pro tempore deputantur, teneantur accipere à Sede Apostolica novam provisionem suæ depurationis, & solvere annuatam pro portione fructuum, reddituum & proventuum certorum sibi assignata, & expedire litteras Apostolicas, nec alias ad possessionem dictarum Vicariarum perpetuarum, & servitium earundem Parochialium admitti possint, nisi soluta annata, & expeditis litteris Apostolicis novæ provisionis, ut præfertur: alioquin integrum quinquennium solvi debere, nec Vicarii prædicti antea tuto conscientia fructus percipere possint. Volumus insuper, & ita mandamus, quod dicti Vicarii perpetui non ad liberam ordinariorum electionem, sed ad nominationem illorum in quorum Ecclesiis unitis ponentur, cum ipsorum Ordinariorum, seu ipsorum Vicariorum, prævio examine, & approbatione deputentur. Et, si dictæ Parochiales unitæ erunt

mona-

monasteriis regularium Mendicantiū, possit à superioribus dictorum monasteriorum nominari ex ipsis Mendicantibus; quos, si Ordinarii, prævio examine per se, aut eorum Vicarios faciendo, idoneos ad curam animarum exercendam invenerint, & ita pro idoneis approbaverint, teneantur in Vicarios (ad nutum tamen superiorum suorum amovibiles) deputare. Idemque etiam servetur in regularibus Monachis tantum, dummodo in eadem Parochiali, in qua unus ex eis Monachis fuerit, servata forma prædicta, Vicarius deputatus, habitent saltem cum eo quatuor alii ex dictis Monachis. Sicque per quoscunque iudices quavis auctoritate fungentes, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi potestate, judicari & interpretari debere; nec non irritum & inane decernimus quidquid secus à quoquam, quavis auctoritate attentatum forsan est hætenus, vel impostertum contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem, quod præseates litteræ &c. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ ordinationis, declarationis, statuti mandati, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXVII. Kalend. Novembris Pontificatus nostri anno secundo.

Cas. Glorierius.

H. Cumyn.

Declaratio decreti à Concilio Tridentino editi super impedimento publicæ honestatis, circa sponsalia & Matrimonialia.

XV.

Part. 2. allegat 35.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

AD Romanum spectat Pontificem sua sollicitudine diligenter providere, ut Sacrorum Conciliorum decreta ita suæ declarationis adminiculo dilucidentur, ut nulla desuper dubitandi occasio cuiquam relinquatur. Sanè ad aures nostras pervenit, multos esse qui dubitent, an decretum Oecumenici Concilii Tridentini, sessione vigesima quarta de reformatione Matrimonii cap. tertio, quo cavetur, impedimentum publicæ honestatis, ubi sponsalia valida non fuerint, prorsus tolli; ubi verò valida fuerint, non excedere primū gradū, cum in ulterioribus gradibus non possit huiusmodi prohibitio servari; de sponsalibus per verba (ut ajunt) de futuro tantum conceptis intelligatur, vel etiam matrimonia per verba de præsentibus contracta, non tamen consummata, interdum sponsalia, appellantur, comprehendat, ita ut etiam eo casu impedimentum inde proveniens sublatum fuerit. Nos itaque, ut omnis difficultas ac dubitatio tollatur, attendentes, quod sponsaliorum appel-

Y 2

appel-

appellatione, qua dictum Concilium utitur, non nisi improprie matrimonium verbis de presenti conceptis contractum continetur, quodque agitur de correctione juris veteris: quo casu secundum proprietatem verborum duntaxat procedendum est, præsertim cum longè majorem rationem prohibitionis in matrimonio per verba de presenti contracto, quam in sponsalibus de futuro vigere à nemine dubitetur: idcirco Motu proprio, auctoritate Apostolica, tenore præsentium declaramus & definimus, decretum Concilii hujusmodi omnino intelligendum esse, & procedere in sponsalibus de futuro duntaxat, non autem in matrimonio sic (ut præfertur) contracto, sed in eo durare adhuc impedimentum in omnibus illis casibus, & gradibus; quibus de jure veteri ante prædictum decretum Concilii introductum erat. Et ita ab omnibus iudicari debere mandamus, atque statuimus; non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, aliisque contrariis quibuscunque volumus autem quod præsentis literæ &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, definitionis, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hæc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M.D.LXVIII. Kalendis Julii, Pontifi-

tatus nostri anno tertio.

Cæs. Glorierius

H. Cuyjn.

Quæ resignationes beneficiorum per Episcopos & alios collatores admitti possint?

XVI.

Part. 3. allegat. 69.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Quanta Ecclesiæ Dei incommoda omni tempore attulerit, ut nunc quotidie magis afferat, ministrorum in eam in eam ingressio vitiosa jam latè perspiciant, & cum mœrore expendant Præsules omnes, & Pastores, quando hæc pernicies cæterarum omnium maxima, jam multas orbis Ecclesias impiè violarit. Quia verò hoc malum cum in cæteris frequens, tum maximè in beneficiorum & officiorum Ecclesiasticorum dimissione admittitur, nemini molestum esse debet, quod pridem de reprimendis quotidianis fraudibus, quæ hac in re frequentiores inter noscuntur, certam aliquam rationem tandem inveniendi, officii nostri partes id prohibenda omnibus interim resignationum hujusmodi receptione paulò severius interposuerimus omnesque beneficiorum interim resi-

gnaa-

mandorum dispositiones, quæ fierent in irritum revocaverimus, ac etiam decreverimus; nullum per eas in illis jus neque titulum, vel coloratum, tam in petitorio, quam possessorio ipsis provisum tribuere, quin etiam eos deinceps ad illa obtinenda perpetuo inhabiles fore. Collatores verò alias in illorum dispositione etiam tanquam devolutionis jure sese interponere non posse, sed de eis ut verè vacantibus, sive per Romanos Pontifices, sive alios collatorum eorundem superiores, uti præventum esset, liberè provideri. Nunc autem intendentes institutum hoc nostrum, quo Sanctuarium Domini cupimus illibatum auctore Domino persequi, ac simul quantum in nobis est, cavere, ne resignationes ipsæ de hinc pro cuiusque arbitrio, nullisque vel certè levibus causis passim & temerè admittantur, prohibitionem, & alia prædicta, ac cætera omnia nobis super his litteris contenta eatenus relaxamus, ut posthac Episcopi & alii facultatem habentes, eorum duntaxat resignationes recipere & admittere possint, qui aut senio confecti, aut valedudinarii, aut corpore impediti, vel vitiati, aut crimini obnoxii, censurisque Ecclesiasticis irretiti, aut nequeunt, aut non debent Ecclesiæ, vel beneficio inservire, seu qui unum aliud, vel plura beneficia obtinuerint, vel quos ad aliud contigerit promoveri, Religionem quoque ingressuri, vel matrimonium contracturi, si statim postea id re ipsa exequantur; denique cum quis ex aliis casibus acciderit, qui con-

stitutione felicitatis record. Innocentii Papæ III. de dimittendis Cathedralibus Ecclesiis edita continentur, qui etiam ob capitales inimicitias nequeunt, vel non audent in loco beneficii residere securi, sed nec horum ullos Sacro Ordini mancipatus nisi Religionem ingressurus, valeat ullo modo beneficium vel officium Ecclesiasticum resignare, nisi aliunde ei sit provisum quo in vita quo in vita possit commode sustentari. Ad hæc beneficiorum & officiorum permutationes admittere, quæ Canonicis sanctionibus, & Apostolicis constitutionibus permittuntur. Caveant autem Episcopi, & alii prædicti itemque omnes electores, præsentatores, & patroni tam Ecclesiastici quàm laici, quicumque sint, ne verbo quidè, aut nutu, vel signo futuri, in hujusmodi beneficiis & officiis successoribus ab ipsis resignationibus, aut aliis eorum significatione, vel hortatu designentur, aut de his assumendis promissio inter eos, vel etiam intentio qualiscunque intercedat. Cæterum præcipimus atque interdiciamus ne ipsi Episcopi, aut alii collatores, de beneficiis & officiis resignandis prædictis aut suis, aut dimittentium consanguineis, affinis, vel familiaribus, etiam per fallacem circuitum multiplicatum extraneos collationum audeant, providere. Quod si secus, ac quidquid etiam præter, vel contra formam prædictorum fuerit à quocunque temerè attentatum, id totum ex nunc vires & effectum decernimus non habere. Quod verò contrafecerint, ut in eo, quo deli-

querint, puniantur, à beneficiorum, & officiorum collatione, necnon electione, præsentatione, confirmatione, & institutione; prout cuique competierit, tamdiu suspensi remaneant, donec remissionem à Romano Pontif. meruerint obtinere, & qui talia beneficia, seu officia receperint eos prædictis pœnis volumus subiacere. Et nihilominus in eos, qui sic suspensi conferre, eligere, præsentare, confirmare, vel instituere ausi fuerint, excommunicationis quoad personas quo vero ad Capitula & Conventus, à Divinis suspensionis sententias ipso facto promulgamus, quibus etiam nullus alius quam ipse Romanus Pontifex sive absolutiois sive relaxationis gratiam (excepto mortis articulo) valeat impertiri: prohibitione & litteris nostris prædictis, nihilominus in cæteris omnibus perpetuo valeturis. Non obstantibus quibuscunque privilegiis, &c. Episcopis & aliis Ecclesiarum Prælatibus, necnon Ecclesiis monasteriis Conventibus & Capitulis, Collegiis, & universitatibus, eorumque & aliis personis etiam Regia & Imperiali Majestate præditis concessis &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ relaxationis, præcepti, interdictionis decreti, promulgationis, iustificationis & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarna-

tionis Dominicæ 1568. Kal. Aprilis; Pontificatus nostri anno tertio.

Cæs. Gloriosus

H. Cumyn.

De residentia Rectorum Ecclesiarum Parochialium, & obtinentium Canonicatus, vel Dignitates.

XVII.

Part. 3. allegat. 53.

PIUS Episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Cupientes pro nostri pastoralis officii munere, Christi fidelium animarum saluti, quantum cum Deo possumus, salubriter consulere, & Parochialibus Ecclesiis ab earum Parochis, prout tenentur, in divinis debite & laudabiliter deserviri, inharendo etiam decretis Sacri Concilii Tridentini, Motu proprio, & ex mera deliberatione, certa que scientia nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac nostra perpetuo valitura constitutione omnes, & singulos rectores Parochialium Ecclesiarum cujuscunque dignitatis, status, gradus, ordinis, conditionis & præeminentiæ fuerint, in quibuscunque regnis, provinciis, civitatibus, diocæsis, ac aliis Christiani orbis partibus consistentes, qui Parochialem Ecclesiam, ac Canonicatum

atum, aut dignitatem, etiam post Pontificalem majorem sui principalem, in quibusvis Patriarchalibus, aut Metropolitanis, vel Cathedralibus seu Collegiatis Ecclesiis, seu aliud quodcumque beneficium Ecclesiasticum, etiam quarumcunque dispensationum à Rom. Pontificibus predecessoribus nostris, seu etiam à nobis hæcenus quomodolibet impetratarum, ac litterarum Apostolicarum desuper expeditarum titulo, quas omnes hac præsentis constitutione abolemus & revocamus, seu quocumque alio prætextu obtinent, cum prima & præcipua debeat esse cura animarum, eos ad residendum in Ecclesia Parochiali, & ibi in divinis deservendum, debitoque eorum officio fungendum omnino teneri, & obligatos esse, ac ad id per Episcopos, & alios locorum ordinarios, etiam tanquam Apostolicæ Sedis delegatos, sub sententiis & censuris Ecclesiasticis, ac pecuniariis, arbitrio eorundem declarandis, ac etiam privationis dictarum Parochialium, & aliorum quorumcunque beneficiorum pœnis, quacumque appellatione remota, cogi & compelli posse & debere, auctoritate Apostolica tenore præsentium statuimus præcipimus & ordinamus. Eostamen sic residentes in Ecclesiis Parochialibus omnes & singulos fructus, redditus & proventus, etiam Canonieatus sui, vel dignitatis, vel alterius cujuscunque beneficii (exceptis dumtaxat quotidianis distributionibus, & aliis, quæ ex justa causa absentes per-

cipere non solent) lucrari volumus: sicque per quoscunque judices & commissarios, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores ac S. R. E. Cardinales sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate, interpretari, judicari, & definiri debere: necnon irritum & inane, quidquid secus super his à quocumque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentatum forsan est hæcenus, vel in posterum contigerit attentari, decernimus, & declaramus. Non obstantibus præmissis, ac quibusvis dispensationibus & exemptionibus, litterisque Apostolicis desuper confectis &c. Quibus omnibus &c. illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat ad effectum præsentium specialiter & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ abolitionis, revocationis, statuti, præcepti, ordinationis, decreti, declarationis, derogationis, & voluntationis infringere &c. Si quis autem hoc attentare &c. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M. D. LXVIII. octavo Idus Julii, Pontificatus nostri anno tertio.

Cæs. Glorierius

H. Cumjn.

Con-

Contra quoscunque Clericos tam sæculares, quam Regulares infandi criminis reos.

XVIII.

Part. 2. alleg. 44.

PIUS *Episcopus, servus servorum Dei,*
ad perpetuam rei memo-
riam.

HOrrendum illud scelus, quo polluta, sædatæque Civitates à tremendo Dei iudicio, conflagrarunt, acerbissimum nobis dolorem inurit, graviterque animum nostrum commovet, ut ad illud quantum potest, comprimendum studia nostra conferamus. Sane Lateranensi Concilio dignoscitur constitutum, ut quicumque clerici illa incontinentia, quæ contra naturam est, propter quam ira Dei venit in filios diffidentia, deprehensi fuerint laborare, à clero deiciantur, vel ad agendam in Monasteriis pœnitentiam detrudantur. Verum ne tanti flagitii contagium impunitatis spe, quæ maxima peccandi illecebra est, fidentius invalescat, clericos hujus nefarii criminis reos, gravius ulciscendos deliberavimus, ut qui animæ interitum non horrescunt, hos certè deterreat civiliū legum vindex gladius sæcularis. Itaque quod nos jam in ipso Pontificatus nostri principio hac de re decreveramus, plenius nunc fortiusque persequi

intendentes, omnes & quoscunque Presbyteros & alios clericos sæculares & Regulares cujuscunque gradus & dignitatis tam ditum nefas exercentes, omni privilegio clericali, omnique officio, dignitate & beneficio Ecclesiastico præsentis Canonis auctoritate privamus. Ita quod per judicem Ecclesiasticum degradati, potestati sæculari statim tradantur, qui de eis illud idem capiat supplicium quod in laicos hoc in exitio devolutos legitimis reperitur sanctionibus constitutum. Nulli ergo &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ 1568. tertio Kal. Septembris, Pontificatus nostri anno tertio.

De trium votorum professione ab iis omittenda, qui in congregationibus sub obedientia voluntaria vivunt, & habitus à sæcularibus Presbyteris distinctos habent,

XIX.

Part. 2. alleg. 101.

PIUS *Episcopus, servus servorum Dei,*
ad perpetuam rei memo-
riam.

Lubricum vitæ genus eorum verius qui Regularium formam præ se ferentes, nec propriis renuntiant, nec ullam profitentur ex Regulis approbatis, quando horum plerique proprio instinctui obsequentes, alii odio incensi,

alii dum, quod ambiunt, minus consequuntur, alii vel dilapidatis, vel interversis rebus, & ad sese, vel propinquos translatis, ut ratiocinia effugiant; quidam etiam in suos ipsorum mores inquisitum iri presentientes, quasi impunitatem adepturi, & sodalicio suo, ut lubet, exiliunt, ejectionisque illius insignibus, vestem recipiunt saecularem. Hinc graves & periculosa quotidie offensiones in populis concitantur, dum quos disciplina Regulari perpetuo mancipatos credunt rursus eos, etiam ubi conueverint, contempto post tot annos, & relicto, indignis saepe modis, ejus, cui sese dediderant, vitae instituto, liberos videns & solutos in saeculo evagari. Cum igitur conveniat, ut cujus arma induit, eam miles militiam persequatur, hanc de praedictis rationem capere institimus, ut vel permanendi vel abscedendi facultate singulis semel proposita certus deinceps & immobilis disciplina Regularis cultus debeat in ipsis sodalitatibus perpetuo observari. Itaque de nobis attributa potestatis plenitudine statuimus, ut omnes & singuli Piores Praepositi, & alii Praesidentes, Generales, Provinciales, & Conventuales, necnon Canonici, & Fratres sancti Georgii in Alga Venetiarum, ac Eremitarum sancti Hieronymi, alias B. Petri Pisarum & omnium, ac quarumcunque aliarum Congregationum, necnon Ecclesiarum, domorum & conventuum in communi & sub obedientia voluntaria, & extra votum solemne religionis viventes, quorum ha-

bitus a saecularibus Presbyteris est distinctus, qui Religionem applicati & professionem Regularem solemnem emittere voluerint, in suis quisque conventibus & domibus intra viginti quatuor horarum spatium, postquam delegatus noster praesentes litteras eis significaverit, palam & sponte deliberent & declarent: inde convocato quamprimum per singulas hujusmodi Congregationes generali, vel alio superiore, juxta morem cujusque Congregationis, Capitulo, ibique electa una, sub qua degant, ex Regulis approbatis, in quam major pars vocum ipsius Capituli consenserit, trium votorum sponsalium professionem Regularem intra mensem solemnitern mittant, & in eam tam ipsi, quam illam deinceps ingressuri, perpetuum serant Altissimum votum: sicque professi, vel in suis quisque Prioratibus Praepositis Praesidentibus, administrationibus & officiis confirmentur, vel ad alia transferantur, pro ut cuique Congregationi, & superioribus suis videbitur ut illi expedire. Qui vero excusso jam anni spatio in ipsa Congregatione morati, resugerint intra tempus praedictum profiteri, de tracto Religionis habitu, ac redditibus, etiam in vinculis, si opus sit, receptorum & administratorum omnium rationibus ejiciantur, nec deinceps participant in ullis ejusdem Congregationis domibus, seu Conventibus amplius conversari. Quocirca mandamus universis & singulis Praepositis, Praepositis Generalibus, Provincialibus, & conventualibus, ac aliis cujuscunque digni-

Z

tati

tatis & nominis Ministris, necnon
 Conventibus, Canonicis, Fratribus,
 & personis Congregationum hujus-
 modi, ut statutum nostrum prædi-
 ctum, non expectata alia jussione,
 aut mentis nostræ declaratione reci-
 pi, & studiosè observari procurent.
 Quod si fortè aliqui in eo, quo nunc
 sunt statu (quem omnino tollimus &
 abolemus) contra nostrum hoc statu-
 tum persistere contenderint, singu-
 los omni dignitate, officio, admini-
 stratione, & beneficio privamus &
 ad futura perpetuò indignos decerni-
 mus, excommunicationis quoque sen-
 tentia innodamus eo ipso. Non ob-
 stantibus foundationibus & institutio-
 nibus, ac statutis, & consuetudini-
 bus ac Congregationum domorum,
 & Conventuum prædictorum jura-
 mento, Confirmatione Apostolica, vel
 quavis firmitate Apostolica alia robo-
 ratis, privilegiis quoque, exemptioni-
 bus, & indultis Apostolicis illis, eo-
 rumque superioribus, & personis, ac
 eorum singulis per quoscunque Ro-
 manos Pontifices prædecessores no-
 stros, ac nos, & Sedem Apostolicam,
 etiam per modum statuti perpetui &c.
 quæ omnia tanquam abrogata, contra
 eorundem præsentium tenorem nolu-
 mus cuiquam in aliquo suffragari. Cæ-
 terum mandamus præsentibus ad valvas
 basilicæ Principis Apostolorum &c.
 Nulli ergo omnino hominum liceat
 hanc paginam nostræ sublationis, ab-
 olitionis, privationis, statuti, man-
 dati innodationis, & voluntatis in-
 fringere, vel ei ausu temerario con-

traire. Si quis autem hoc attentare
 præsumperit, indignationem omni-
 potentis Dei, ac beatorum Petri &
 Pauli Apostolorum ejus, se noverit
 incursum. Datum Romæ apud S.
 Petrum, anno Incarnationis Domin.
 MD.LXVIII, quinto decimo Kalend.
 Decembris Pontificatus nostri anno
 tertio.

Cæs. Glorierius

H. Cumyn.

Revocatio indultorum recipiendi, vel
 retinendi Religiosos alterius Or-
 dinis, etiam laxioris.

X X.

Part. 3. allegat. 101.

PIUS *Episcopus servus servorum Dei*
, ad perpetuam rei me-
moriæ.

Quæcunque Sacratum religionum
 statutum offendere noscuntur no-
 strum nos ineitat officium de medio
 remove. Quanquam enim de cohi-
 bendis Regularibus ad alium Ordi-
 nem translatis sancta Synodus Triden-
 tina salubri consilio decreverit, ut ne-
 mo cujuscunque Ordinis Prælatus,
 vel superior, vigore cujusvis facultatis,
 illorum quemquam ad habitum &
 professionem admittere possit, nisi
 ut

ut in ordine, ad quem transfertur, sub sui superioris obedientia in clau- stro perpetuo maneat: multi tamen superiores & Prælati, obtentu privile- giorum, quam plurimos Apostatas, & alios & diversorum ordinum ad se oburgia, contentiones, levitatem & malefacta, ut maxime fugientes, eo et- iam consilio receptare non desinunt, ut illorum opera in curandis infirmis, gerendisque eorum locorum rebus, & negotiis utantur, ex qua re plerique solutiores effecti, & quasi impuni- tatem assecuti, non personas tantum eorum Ordinum, unde animadver- sionis metu fortè exierant, sed & ipso- rum Ordinum ritus, moresque maledi- ctis insequuntur. Quocirca cum ejusmodi privilegia veniant abrogan- da, quancumque insigniter compe- riuntur nocere vel etiam scandala ge- nerare; Nos his, aliisque rationalibus causis adducti, ut quibuslibet hujus- modi effugia præcludamus, de nobis attributa potestatis plenitudine re- vocamus & abolemus omnia & quæ- cunque privilegia, facultates, dis- pensationes & indulta præter juris- communis dispositionem emanata re- cipiendi vel retinendi Fratres Mona- chos, Canonicos & alios etiam la- xiorum Ordinum professores, qui- buscunque Ordinibus, monasteriis, hospitalibus, Militiis, & piis locis, etiam sancti Antonii Viennen. S. Spi- ritus in Saxia de Urbe, S. Joannis Hierosolymitani, JESU CHRISTI. S. Jacobi de Spartha, S. Lazari Hie- rosolymitani, eorumque Ecclesiis,

membris, superioribus, & personis, per quoscunque Rom. Pontif. præ- decessores nostros, ac nos, & Sedem Apostolicam, tam in ipsorum mona- steriorum, hospitalium, & locorum institutione, quam deinceps quomo- docunque, ac quotiescunque, etiam per modum statuti perpetui, ac initi & stipulati contractus & aliis sub quibuscunque tenoribus & formis, ac cum quibusvis restitutionibus, præservationibus, mentis attestatio- nibus, derogatoriis derogatoriis, aliisque fortioribus efficacioribus, ef- ficacissimis, & insolitis clausulis, nec non irritantibus & aliis decretis etiam Motu proprio, & ex certa sci- entia, deque simili potestatis pleni- tudine, etiam pauperum infirmorum miserabilium, & cujuscunque alterius pii operis intuitu, ac etiam ex quibus- cunque aliis causis, quantumvis gra- vibus, charitativis, & necessariis, etiam consideratione, vel ad supplicationem Imperatorum, Regum, aliorumque Principum, nec non S. R. E. Cardina- lium, deque illorum consilio & matura deliberatione prius habita, concessa, confirmata, ac etiam multiplicatis vi- cibus innovata, extensa, vel etiam moderata. Cassamus quoque; & an- nullamus, quo ad illa, omnes Apo- stolicas, & alias litteras super iis con- fectas, ac processus, & alia inde se- cuta quæcunque: ac volumus ea om- nia vires & effectum de cætero non habere, ita ut post hac illorum sic revocatorum prætextu Prælati & superiores prædicti, aut alii

quicumque nullum prorsus alterius etiam laxioris Ordinis, vel observantiæ Regularem, etiam specialem transeundi ad ipsos licentiam, juxta hujusmodi privilegia duntaxat ferentem, ad habitum & professionem Regularem in suis quisque monasteriis, domibus, locis, vel ordinibus, etiam ut in clauastro perpetuo maneat, admittant, nec omnino quengquam recipiant vel retineant. Eos verò, quos in aliquo ex casibus supradictis, vigore hujusmodi privilegiorum tantum, ac præter juris communis dispositionem jam habent translatos, ad eorum superiores & loca ejus Ordinis, unde erant profecti, quamprimum remittant. Decernentes admissiones receptiones, & retentiones hujusmodi, nulla firmitate subsistere, neminemque prorsus ulli voto, ullive regulæ, vel observantiæ, etiam juramento, aliave solemnitate promissæ obligare, necnon irritum & inane quidquid secus per prædictos, aut quoscunque alios quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Quicumque verò aliquem contra hujus nostræ revocationis tenorem admiserint, aut receperint, aut illos, aut quos jam habent modo prædicto translatos, aut receptos retinuerint, ipsos omnibus & singulis dignitatibus, administrationibus, beneficiis, officiis, fructibus, & pensionibus Ecclesiasticis præsentium auctoritate privamus, & ad futura inhabiles esse volumus eo ipso. Quot circa omnibus locorum Ordinariis, in quorum diocessibus loca prædicta

consistunt, per Apostolica scripta mandamus, ut per se, vel alium, seu alios de translatis prædictis auctoritate nostra cognoscentes, in eos, quos contra hoc præscriptum nostrum degere invenerint, ac etiam recipientes, vel retinentes, rejecto quocunque exemptionis privilegio animadvertant, ipsosque præterea translatos, vel retentos, ad priores Ordines & disciplinam remittere procurent: contradictores quoscunque per censuras & poenas Ecclesiasticas, cæteraque juris & facti remedia opportuna, quacunque appellatione postposita, compescendo, invocato etiam adhuc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, ac monasteriorum &c. cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus autem &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ revocationis, abolitionis, cassationis, annullationis, privationis, voluntatis, mandati, & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M.D.LXIX. pridie Idus Octobris, Pontificatus nostri anno quarto,

Cæs. Glorierius.

H. Camy.

Contra

declaratione subiacere, à quo præterquam à Rom. Pontif. nisi in mortis articulo absolvi nequeant. Et insuper tam egressas quam præfidentes, & alios Superiores prædictos eis licentiam huiusmodi concedentes, dignitatibus, officiis, & administrationibus per eas & eos tunc obtentis privamus, & illas, & illos ad obtenta, & alia impostero obtinenda inhabiles esse declaramus, necnon licentias, & facultates, seu indulta, & privilegia exeundi à monasteriis & extra illa standi, à nobis, seu alio Rom. Pontif. prædecessore nostro, ac Sedis Apostolicæ Nuntiis, & Legatis etiam de latere ac majore Pœnitentiario, aut Ordinum prædictorum superioribus, aliisque personis, sub quibuscunque tenoribus &c. & aliis decretis in genere, vel specie, etiam Motu proprio, & ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, etiam Imperatoris, Regum, Ducum, & aliorum Principum, nec non S. R. E. Cardinalium intuitu, & contemplatione, ac instantia, vel aliis quomodolibet concessa, quæ prorsus abolemus; ac litteras desuper confectas, & impostero concedendas, & conficiendas, nullas & invalidas, nulliusque roboris, ac momenti fore, nec illas habentibus, & habituris suffragari posse; & ita per quoscunque iudices, & commissarios &c. decernimus. Mandantis universis & singulis venerabilibus fratribus nostris Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, & aliis locorum Ordinariis in virtute sanctæ

obedientiæ, & sub obtestatione divini iudicii, & interminatione maledictionis æternæ, quatenus per se, vel alium, seu alios præfentes litteras in civitatibus & diœcesibus propriis quolibet anno publicent, omniaque in illis contenta, nec non præfatum decretum ipsius Concilii, quod incipit Bonifacii VIII. diligenter & inviolabiliter sub censuris Ecclesiasticis, aliisque præfatis pœnis, & in eodem decreto contentis, observent, & observari faciant, & procurent. Contradictores quoslibet, & rebelles, ac præmissis non parentes, etiam aliis pœnis auctoritate nostra, appellatione postposita, compescendo, & invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Non obstantibus præmissis, ac constitutionibus & ordinationibus Apostolicis contrariis quibuscunque &c. Aliis Apostolicis constitutionibus & juribus de huiusmodi clausura disponentibus nihilominus in suo robore duraturis. Cæterum, volumus quod præsentium transumptis &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ sanctionis, ordinationis, privationis, abolitionis, decreti, mandati, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ MD. LXIX. Kal. Februarii, Pontif. nostri anno quinto.

Cæs. Glorierius.

Revo-

Revocatio privilegiorum & consuetudinum Ecclesiarum aliquid recipiendi in collatione, seu admissione ad possessionem beneficiorum.

XXII.

Part. 3. alleg. § 7.

PIUS *Episcopus, servus servorum Dei,*
ad perpetuam rei memoriam.

Durum nimis, & incommodum arbitramur, quod Ecclesiarum ministri in iis, quæ ad ipsorum sustentationem suppeditantur, dispendia patiantur. Quocirca cum hanc ad rem, simulque prohibendam ad Ecclesiæ Dei avaritiæ pravitatem editas, ante hac sanctiones minimè satis esse intelligamus, novæ constitutionis subsidio cogimur providere. Cum itaque aliàs ex plurium Ecclesiarum Cathedralium & Collegiatarum constitutionibus, aut ex prava consuetudine observari intelligeretur, ut in electione, præsentatione, nominatione, institutione, confirmatione, collatione, vel alia provisione, sive admissione ad possessionem alicujus Cathedralis Ecclesiæ, vel beneficii Canonice, aut præbendarum, vel partem proventuum, seu ad distributiones quotidianas, certæ conditiones, seu deductiones ex fructibus, solutiones, promissiones, compensationesve illicitæ, aut etiam, quæ in aliquibus Ecclesiis dicuntur Turno-

rum lucra, interponeretur, licet sancta Synodus Trident. hæc detestata mandaverit Episcopis, ut quæcunque hujusmodi in usus pios non converterentur, atque ingressus eos, qui Simoniacæ labis, aut sordidæ avaritiæ suspicionem haberent fieri non permitterent, ipsique diligenter deorum constitutionibus, sive consuetudinibus super prædictis cognoscerent, & illis tantum, quas probarent, exceptis, reliquas, ut pravas & scandalosas rejicerent, eos verò qui adversus prædicta quavis ratione commisissent, pænis contra Simonicos editis teneri decreverat: multorum tamen indomita cupiditate, tam prædicta, quam alia ad beneficium & commodum ipsorum ministrorum edita, aut omnino contemnuntur, aut in varios sensus traducta perperam eluduntur. Quare nos pro divini cultus exercitio, simulque evocatorum ad illum auxilio plenius evidentiusque consulendum fore rati, revocamus & abolemus omni & quæcunque privilegia, consuetudines, & statuta quarumcunque Ecclesiarum Cathedralium, & Metropolitanarum ac majorum, nec non Collegiatarum etiam juramento, confirmatione Apostolica, aut alio quovis præsidio munita, ac etiam supra hominum memoriam, & longissimo, ac quando unque tempore, etiam continuo observata, sive pro solvendis Ecclesiarum, vel Prælatorum debitis, sive pro supportandis illorum oneribus, sive aliis etiam majoribus, maximis & urgentissimis causis concessa & approbata, ac
etiam

etiam multiplicatis vicibus innovata, extensa, & moderata, quod vacantibus ipsarum Ecclesiarum Dignitatibus, Canonicatibus, præbendis, portionibus, beneficijs & officiis, fructus, atque etiam quotidiana distributiones ex eis primo ab ipsa vacatione anno, aut longiore, vel etiam breviori tempore proventuri mensæ Episcopali, seu Capitulari, aliove loco integrè, vel partim remaneant, seu applicentur aut in communes usus cedant, seu inter alios Canonicos, & personas Ecclesiæ, seu Capituli dividantur: quodque nullus, etiam Apostolica auctoritate provisos in Canonicum recipi, aut ad dignitatem, seu portionem beneficium, vel officium admitti, vel aliàs in ejus possessionem induci possit, nisi prius de observandis hujusmodi privilegijs, consuetudinibus, & statutis, juramentum præstiterit, & obtentæ illorum derogationi, ac fructuum & distributionum perceptioni renuntiaverit seu Capitulo & personis prædictis cesset, seu, (ut appellant) dulciaria, aut quid aliud præstiterit: quorum omnium tenores, causas, & effectus habemus præsentibus pro expressis, quibuscumque illa concepta sint formulis; non irritantibus, & alijs decretis roborata, volentes ea omnia vires, & effectum de cætero non habere. Præcipimus igitur & interdiciamus omnibus Episcopis, Capitulis, Collegijs & personis, ad quos id pertinet, ne posthac fructus, aut distributiones hujusmodi, nec prorsus ullam eorum partem retineant, neve ipsorum cessionem, vel re-

nuntiationem, aut dulciaria, vel alià quomodocumque petant, vel exigant, aut quemquam sive ordinaria, sive Apostolica auctoritate provisum, ad præstandam hujusmodi juramentum inducant, aut illi prædicta non facienti possessionem impediunt, aut remorentur: Quicumque contrafecerint, si Ecclesiarum Antistites, tam diu à Pontificalis officii exercitio sint suspensi, donec satisfactione prævia illis per eandem Apostolicam suspensionem relaxetur: Capitula verò & Collegia quæcumque Ecclesiastico subjaceant interdicto, ac singulare personæ in excommunicationis sententiam incurrant, à qua, nisi in mortis articulo constituti, ab alio, quam à Roman. Pontifice absolutionis beneficium nequeant obtinere. Decernentes hujusmodi præstita juramenta non tenere, nec quemquam illis obligari, quinimo jurantes in hujusmodi censuram incidere, nec non irritum & inane quidquid secus super his, per quoscumque scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Et nihilominus statuimus, ut ubicumque hujusmodi fructus & distributiones fabricæ, vel sacristiæ aut alterius pij loci usus ultra se mense tempus reperiuntur concessi horum duntaxat dimidia pars ipsi sacristiæ, vel fabricæ, aut pio loco deinceps tribuatur, alteram verò beneficiati prædicti integrè percipiant. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis contrariis quibuscumque &c. Decreto prædictæ Synodi, ac etiã constitutione fel. record. Joannis Papæ XXII. quæ incipit suscepti,

cepti. & aliis iuribus hac de re dispo-
nentibus, nihilominus alias in suo ro-
bore duraturis. Caterum per prædicta
non intendimus illis præjudicare Ca-
pitulis, Collegiis, mensis, aut personis,
fructus, distributiones, inter vacatio-
nem beneficiorum, & eorum collatio-
nem, siue possessionis apprehensio-
nem provenientes, ex statuto, consue-
tudine, vel privilegio huiusmodi perci-
pientibus, vel retinentibus, quominus
ipsi illos interim, ut antea, exigere va-
leant & habere. Postremo volumus,
ut præsentium exempla etiam impressa
&c. Nulli ergo omnino hominum li-
ceat hanc paginam nostræ revocatio-
nis, abolitionis, & voluntatis infringere
vel ei ausu temerario contraire. Si quis
autem hoc attentare præsumpserit,
indignationem omnipotentis Dei, ac
beatorum Petri & Pauli Apostolorum
ejus se noverit incursum. Datum
Romæ apud S. Petrum, anno Incar-
nationis Dominicæ MD.LXX. pridie
Kal. Julii Pontificatus nostri anno
quinto.

Cal. Glorietius.

H. Cunnyn.

Prohibitio, ne in publicis concionibus
disputeretur de Conceptione B. Mariæ
Virginis, neque de ea vulgari sermone
ferretur; innovando constitutio-
nem Sixti IV. & decretum
Concilii Tridentini:

XXIII.

Part. 3. alleg. 30. n. 109.

PIUS Episcopus, servus servorum
Dei, ad perpetuam rei me-
moriæ.

Super Speculam Domini, viribus
sicut exiguis, constituti, Propheta
solicitudinem imitantes, die noctuque
ad diversos Ecclesiæ status nostræ
mentis aciem intendimus studiosè pro-
videntes, ut communi Domino in
omnibus gradibus fideliter serviat, &
ae illis maximè, quibus digniora mini-
steria divini spiritus favore credite
sunt: inter quos divini verbi prædica-
tores adnumerandos esse nemo dubi-
tate poterit, qui eorum munus ab ipso
Domino consecratum, Apostolis præ-
cipuè injunctum fuisse animadvertet,
qui si adepto gradu dignè funge-
rentur, evangelizantes pacem; an-
nuciantes bona, prædicantes salutem,
non solum vox eorum dulcis, verùm &
speciosi pedes viderentur, & fraternæ
salutis uberes fructus referentes, mul-
tam fiduciam haberent in die Domini.
Verùm (quod neque sine animi dolore
accepimus, nec referre possumus) qui-
dam diversorum Ordinum Regulares,
Clericique seculares, ommissis, quæ di-
vinæ majestatis gloriam, & sanctissimæ
Dei genitricis, aliorumque divorum
venerationem, atque fidelium pietatem
promovere poterant, quod Apostolus
in quibusdam arguit, languent, circa
quæstiones & pugnas verborum, qui-
bus oriuntur invidia & contentiones,

Aa

cate-

cæteraque virorum monstra; potissimum verò, cū de gloriosa Virg. Mariæ Conceptione sermo incidere, tam pertinaciter pro alterutra parte contendunt, ac si de illis dogmatibus esset, quæ corde credere ad justitiam, ore confiteri ad salutem necessarium est. Quibus illud Prophetæ convenire videtur: Dicunt, ait Dominus, cum ego non sim locutus, cum sancta Romana Ecclesia omnium Ecclesiarum Magistra, & doctrix disciplinæ, de ea re hac usque non definiere, nemo absque temeritate præjudicare, vel alterius partis sententiam damnare potest; & quasi desint præclarissima inventricis gratiæ merita, quæ nec Angelica quidem lingua satis dignè referri possunt: & cum ex illo uberrimo fonte, puteoque aquarum viventium, non possint saluberrimas haurire aquas, quibus fidelis populus magna cum utilitate, atque dulcedine reficeretur, ad dissipatas cisternas accurrunt, stultas scilicet, & sine disciplina quæstiones, quæ generant lites, & quas nec frequens multitudo intelligere, nec viri sapientes, qui capiunt, utiliter percipere valent; præsertim quoniam, ut experimento didicimus, ipsorum concionatorum, qui ad quæstiones hujusmodi proponendas, facilius erumpere solent, major numerus, materiæ difficultatem prorsus ignorantes, neque intelligentes loquuntur, aut de quibus affirmant, simplicium animos indiscretæ devotionis obtentu, vel potius loquacitatis, & ostentationis effectum, ad tumultus, & si-

multates, concitant, quos tumultuantes, atque diffidentes componere, sedareque potius oportebat: cumque parvulis in Christo lac infundere, proventis solidum cibum apponere deberent, dum in hujusmodi controversiis indeterminatis versantur, omnibus ubera proferunt arenaria, quod non absque maledictionis nota legimus in Prophetia. Nos igitur, qui prædecessorum nostrorum saluberrima decreta pro viribus salva esse cupimus, potissimum illa quæ à Sacrosancta Synodo Trident. denuo sunt confirmata, liberam cuique facultatem relinquentes opinandi hujus controversiæ quamlibet partem, prout vel magis pium, vel magis probabilem esse judicaverit, prædictorum concionatorum, aliorumque contentioni, & temeritati populorumque scandalis occurrere studentes, Motu proprio, non ad alius nobis super hoc oblata portio nis instantiam, sed ex certa nostra scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, statutum fel. record. Xist. IV. prædecessoris nostri, super eare, quod à præfata Synodo innovatum est (illud præsentibus, ac si de verbo ad verbum esset insertum, pro plenè & sufficienter expresso, & inserto habentes) Apostolica auctoritate tenore præsentium confirmamus, & approbamus, atque ut deinceps efficacius à cunctis observetur perpetuò statuimus & ordinamus, ac per Apostolica scripta mandamus, quatenus nemo cujuscunque ordinis, gradus, condit-

conditionis vel dignitatis existat, in popularibus concionibus, vel ubicunque promiscua virorum & mulierum multitudo convenire solet, de hujus controversiæ ulterutra parte disputare rationibus, vel doctorum auctoritate, asserendo propriam sententiam, & contrariam refellendo, aut impugnando, vel de hac ipsa questione, cujusvis pietatis, aut necessitatis prætextu, vulgari sermone scribere, vel distare præsumat. Qui contra fecerit, suspensionis pœnam à divinis absque nova declaratione, ipso facto incurrat, si modò fuerit in sacris constitutus, & quocunque præter à gradu sive dignitate, vel administratione fungatur, illis omnibus & ipso jure privatus, & ad eadem, vel similia munera obtinenda, vel obeunda perpetuè inhabilitatis censura ipso etiam facto sit obnoxius, super quibus nisi à Romano Pontifice pro tempore existente dispensari, sive absolvi non possit: & nihilominus aliis pœnis, si opus fuerit, à proprio Prælato pro delicti mensura infligendis subijciatur; prout subijcimus. Cæterum quam diu per Apostolicam Sedem altera pars definita non fuerit, oppositaque sententia condemnata, liceat viris doctis in publicis Academicæ disputationibus; sive Generalium, aut Provincialium Capitulorum, vel ubi aliàs intersunt, qui rem capere possunt, nec scandali ulla subest occasio, de ista questione discutere, & argumentis utramlibet par-

tem vel asserere, vel impugnare, dum tamen neutra veluti erronea præjudicetur, serventurque illa omnia, quæ à dicto Xisto prædecessore nostro statuta sunt, quorum singula, ut præfertur, etiam quantum ad alias pœnas, duximus innovanda, & innovamus, per præsentem. Ut autè hæc nostra constitutio, & præmissa omnia ad eorum omnium, quorum interest, notitiam, congruentius pervenire possint, in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœna suspensionis ab ingressu Ecclesiæ, etiam eo ipso incurrenda, si in his, quæ mandamus, exequendis se negligentes exhibuerint, præcipimus & mandamus omnibus & singulis locorum Ordinarijs, ac eorum Vicarijs, Suffraganeis, & Officialibus quibuscunque, & alijs singulis, ad quos quomodolibet spectat & pertinet, quatenus hujusmodi nostram constitutionem singulis suæ Diocesis vel districtus Prædicatoribus & alijs, quibus expedire judicaverint, opportunè insinuent & publicent, ac insinuari, & publicari faciant. Et ne quis in posterum quoquo modo ignorantiam de præmissis possit prætere, aut se contra præmissa valeat excusare, volumus & mandamus, quod præsentem litteram in Basilicarum Sancti Joannis Lateranensis, ac Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ valvis, ac in acie Campi Floræ de urbe de more publicentur, & affigantur &c. quæ publicatio ita omnes,

omnes, ad quos spectat, afficit, & arceat, ac si illis personaliter intimata fuissent. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus, ac quibusvis indulgentiis, & litteris Apostolicis &c. cæterisque contrariis quibuscunque. Volumus insuper & decernimus, quod præsentem vim perpetuam, & irrefragabilis constitutionis obtineant, & quod illarum transumptis etiam impressis &c. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, approbationis, statuti, ordinationis, mandati, subjectionis, innovationis, præcepti, voluntatis & decreti infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romæ apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicæ M.D.LXX. Kaled. Decemb. Pontificatus nostri anno quinto.

Cæs. Glorietius.

Quod Regulares cujuscunque Ordinis, etiam Mendicantes, Lectores, aut in Theologia graduati, non possint sæcularium Confessiones audire, nisi fuerint ab Ordinariis approbati.

XXIV.

Part. 3. allegat. 25.

*PIUS Episcopus, servus servorum
Dei, ad perpetuam rei me-
moriæ.*

Romani Pontificis providentia circumspicere, nonnunquam gesta per eum, rationabilibus & honestis suadetibus causis moderatur, & commutat in melius, prout in Domino conspicis salubriter expedire. Nuper siquidem quasdam declarationes, & moderationes circa nonnulla Concilii Trid. decreta, Regulares personas Ordinum Mendicantium, eorumque instituta concernentia edidimus, & promulgavimus: & quia, uti accepimus, illarum vigore sacerdotes Regulares prædictorum Ordinum, quandoque minus idonei, & inhabiles Confessionibus sæcularium audiendis ab eorum Superioribus præpositi, absque aliqua Episcoporum, sed sola Magistri Ordinis Generalis, aut Provincialium ministrorum approbatione admittuntur. Nos super his pro debito pastoralis officii, prout tenemur, salubriter providere volentes, tenore præsentium, hac nostra constitutione perpetua sancimus, decernimus & declaramus, decretum Conc. Trid. de approbatione Regularium audiendis Confessionibus sæcularium præpositorum, ab Episcopis facienda, observari debere etiam in omnibus Regularibus quorumvis Ordinum, etiam mendicantium, etiam sub Regulari disciplina viventibus, etiam si sint Lectores, aut in Theologia, etiam de superiorum suorum licentia, graduati, vel promoti, vel à suis Magistris Generalibus, vel Provincialibus ministris sæcularium Confessionibus audiendis expoliti. Volumus tamen, eos qui
semel

semel ab Episcopo in civitate & diocesi suis pravo examine approbati fuerint, ab eodem Episcopo iterum non examinari. Ab Episcopo autem successore pro majori conscientiae suae quiete examinari de novo poterunt. Inhibentes quibuscunque Regularibus quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, ut praefertur, ne vigore deputationis & approbationis, ab eisdem Magistris, & ministris Provincialibus, etiam quod illarum occasione Ordinariis hucusque tolerati fuerint, absque speciali in posterum licentia, & approbatione ab Ordinariis obtinenda, saecularium Confessiones auferre praesumant: Decernentes irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, ac nostris litteris praedictis, & alys postea quibus curque Regularibus concessis, & forsan extensis quas quo ad ea quae praesentibus aduersantur, & contrariantur penitus & omnino reuocamus cassamus, & irritamus &c. priuilegys quoque, indultis & litteris Apostolicis, etiam Mari magno seu Bulla aurea, aut alias muncupatis &c. illis alias in suo robore permanentibus, hac vice duntaxat specialiter & expresse derogamus, contrariis quibuscunque. Ut autem praesentes litterae &c. Verum quia difficile foret &c. Nalli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae sanctionis, decreti, declarationis, inhibitionis, re-

vocationis, cassationis, irritationis, statuti, derogationis & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem &c. Datum Romae apud S. Petrum, anno Incarnationis Dominicae M.D.LXXI. octavo Idus Augusti, Pontif. nostri anno sexto.

Forma expediendi litteras Apost. monitoriales de excommunicandis his, qui bona deperdita, vel subtracta restituere, aut revelare recusant.

XXV.

Part. 3. allegat. 96.

SANCTISSIMUS IN CHRISTO PATER & DN. D. Pius divina providentia Papa V. volens super expeditione mandatorum quae fiunt in forma significavit, pro rerum subtractarum, aut deperditarum restitutione, seu illarum, & illas subtractarum revelatione modum & formam statuere (manente in aliis reformatione officii Correctoris contradictarum a sanctitate sua edita) praesenti, quod perpetuo observari vult scripto, ordinat, ut mandata pro restitutione, seu revelatione huiusmodi dentur (modo super illis supplicationes in praesentia sua Sanctitatis signatae fuerint) ad eorum duntaxat instantiam, quorum civiliter interest. Quae supplicationes rem ipsam de qua agi-

Ha 3

100

sur, reique valorem nominatim & specificè exprimant, nisi forte sint pro Ecclesiis, locis piis, Communitatibus, Universitatibus, Collegiis, aut universalibus successoribus, quos verisimile est certam eorum notitiam non habere, tunc etenim hac ipsa personarum qualitate expressa, ita demum fieri poterit quædam in genere designatio rerum, si designatio neque nimis vaga, & incerta, atque adeo inverisimilis sit, & tamen ostendit res ipsas (id quod præcipue in omnibus attendendum est) minimè vulgares existere. Committantur autem Episcopo Ordinario loci, vel ejus Vicario in Spiritualibus generali sub hac forma verborum, quæ est ex Conc. Trident. videlicet: Si causa diligenter & magna maturitate per ipsum examinata pro rei, loci, temporis & personæ qualitatibus sibi pro sua conscientia videbitur expedire. Decernentes irritum &c. Placet, publicetur, & describatur. M. Publicata 27. mensis Junii 1570.

Jurisdictio Episcoporum visitandi Parochiales Ecclesias Fratrum Militum S. Joannis Hierosolymitani, quoad animarum curam, & Sacramentorum administrationem.

XXVI.

Part. 3. allegat. 74.

PIUS Episcopus, Papa V. ad perpetuam rei memoriam.

Exposcit pastoralis officii debitum, cui disponente Domino præsidemus; ut ad ea sollicitè intendamus, per quæ discordiarum & litium ac controversiarum quarumlibet materia tollatur. Sanè cum nonnulli ex venerabilibus fratribus Episcopis, dilectos filios Magistrum, Ballivos, Castellanos Empostæ, Priores, Donatos, Capellanos, Fratres, Milites, & alias quascunque personas Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani ratione Ecclesiarum curam animarum habentium, illarumque Rectores, & Ministros ad ipsum Magistrum spectantium, & pertinentium, juxta tenorem Sacri œcumenici Concilii Trid. visitare; dictus verò Magister & alii prædicti, ipsos, illorumque Ecclesias, Capellanos, & Ministros dictis decretis minimè comprehendendi, sed ab illis exemptos esse prætenderent, materia quæstionis orta. Nos igitur eorum paci & quieti consulere volentes, omnes lites & controversias hujusmodi tam in Romana Curia, quàm alibi coram quibuscunque judicibus in quacunque instantia pendentes, illarumque status, & merita pro sufficienter expressis habentes ad nos avocantes eas cassamus, extinguitur, & super illis perpetuum silentium imponimus, ac omnes dictæ Militiæ personas censuris harum controversiarum occasione contra eas per quoscunque latis & incuris absolvimus. Et ne in futurum aliqua amplius controversia oriri possit, decernimus, declaramus, statuimus omnes & singulos locorum Episcopos

scopos & alios superiores tanquam Sedis Apost. delegatos, omnes & quas-cunque Parochiales Ecclesias, ceteraque beneficia Ecclesiastica suarum Civitatum, & Diocesium quibus animarum cura imminet, ad dictam Religionem, ejusque Milites, Capellanos, Ministros, Rectores quomodolibet pertinentia, etiam quod in eis Episcopalem, & temporalem jurisdictionem Religio, & Milites prædicti haberent, eorumque Ecclesias, Rectores, Vicarios; & Ministros quoscunque (in his tamen duntaxat, quæ animarum curam illiusque exercitium & Sacramentorum administrationem respiciunt) visitare, omnesque actus visitationem concernentes exercere posse, & debere; ac Rectores, ceterosque hujusmodi Ministros curam animarum exercentes minus idoneos repertos, siquidem ad nutum amovibiles sint, statim amovere, sin verò titulares sint illicò suspendere, ac superiores eorum mone-re, ut intra aliquem brevem terminum in locum amotorum, subrogent alios idoneos, prius tamen per ipsos Episcopos & alios superiores examinatos & approbatos: titularibus vero suspensis deputent alios idoneos pariter examinatos, & approbatos, ut supra in coadjutores, seu Vicarios juxta decretum Concilii *sess. 21. c. 6.* Interea verò dum hæc subrogatio, seu deputatio fiat, ipsi Episcopi & alii superiores pro necessitate curæ animarum provideant arbitrio suo, quod si superiores dictorum Rectorum, & Ministrorum iacta tempus præfixum

non subrogaverint aut deputaverint, ut supra, tunc dicto termino elapso ipsi Episcopi & alii superiores alios prævio examine juxta ejusdem Concilii formam idoneos repertos in locum amotorum subrogent. Titularibus verò suspensis coadjutores deputent juxta dictum *c. 6. sess. 21.* qui tamen in dictis Parochialibus perinde inserviant, ac si subrogati aut deputati ab ipsis Superioribus Religionis, & Militum prædictorum fuissent. Volumus autem quod Episcopi, & alii Superiores prædicti visitationem hujusmodi, & prædicta omnia solum tanquam delegati Apost. Sedis, gratis & absque ullis dis-tæ Religionis Rectorum & Ministrorum impensa, & onere faciant, in collatione item Ordinum, nec non consecratione Ecclesiarum & sacrorum vasorum, ac benedictionibus, & aliis actibus spiritualitatem concernentibus ac institutione præsentatorum ab eisdem Militibus ad beneficia, aut approbationes, seu confirmationes, quas ab eisdem fieri harum præsentium vigore contigerit, gratis omnia faciant, & diligenter attendant, ut nullos admittant, qui qualitates à Concilio requisitas non habeant, ac prævio examine juxta ejusdem Concilii decreta idonei non existant. Nolumus autem Episc. & alios superiores locorum supra scripta facultate visitandi uti, qui cum eadem Religione & Militibus super jurisdictione Episcopali in locis visitandis coram quibuscunque judicibus litigant, nisi ipsi Episcopi, & alii Superiores in quasi possessione anti-
qua

qua exercitiis jurisdictionis hujusmodi existerent, salvo tunc jure utriusque illa in petitorio, sed quod Episcopi, & alii Superiores viciniore jus aliquod in jurisdictione hujusmodi non habentes, nullumque interesse prorsus prætendentes, facultate prædicta utantur. Nolumus item per præsentem ullum afferri præjudicium juri visitandi dictas Parochiales Ecclesias, & alia beneficia curam animarum habentia, quod antea Religioni & Militibus prædictis competebat. Inhibemusque expressè dictis Episcopis & aliis Superioribus, ne hac visitandi facultate eis per præsentem concessa alio utantur modo quam præscripto. Cum claus. sublato, & derogatoriis &c. Datum Romæ apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris die 12. Septembris, 1571. Pontif. nostri Anno sexto.

Ordinariis locorum injungitur ut Confraternitates doctrinæ Christianæ ad pueros, aliosque divina legis expertes bonis moribus, sanaque doctrina instruendum, instituant, cum enlargemente Indulgentiarum tam pro Confraternitatibus, quam per eos instruendis à Pontifice concessa.

Part. 3. allegat. 76. n. 57.

PIUS Papa V. ad perpetuam rei memoriam.

EX debito Pastoralis officii nobis meritis licet imparibus ex alto commissi ad ea libenter intendimus, per quæ divinus cultus, fideliumque devotio ubique suscipiat incrementum ac ipsos fideles ad id Indulgentiæ & remissionibus invitamus, ut Christi fideles ipsi temporalia quæ egerint consequi valeant præmia felicitatis æternæ. Nos igitur attendentes quod infantes & pueri bonis moribus & exercitiis educati, quasi semper vitam pudicam, honestam, & exemplarem, ac aliquando sanctam agunt, è contrario autem qui parentum carentia, seu paupertate, aut incuria, vel ignavia non sic educati per sæpe ducuntur in exitium, & quod peius est, secum ducunt plures in interitum, unde si diligenter educati, & in doctrina Christiana instructi fuerint à vitiis & multis aliis erroribus retraherentur. Considerantes etiam prout ex fide dignis relationibus intelleximus, quod nonnulli approbata vitæ Christi fideles charitate omnium suprema virtute circa hoc tantum tamque Reipub. saluberrimum opus accersiti in singulis festivitibus & Dominicis diebus in diversis Ecclesiis, & locis hoc opus sanctissimum amplexi sunt, & ibi eosdem infantes, & pueros ac alias miserabiles personas Christianas

Christiana veritatis ignarus congregari faciunt, & eos bonis moribus, & sana doctrina instruunt, ac diligenter in via mandatorum Domini dirigunt, ex quo saluferi fructus hactenus provenerunt, & indies magis auxiliante Domino speramus. Et quod si ad opus sanctissimum ubique locorum exercendum praefatos Christi fideles paternis favoribus, & Indulgentiarum muneribus invitaremus, procul dubio non solum eorundem infantium, & puerorum, ac personarum aliarum saluti consuleretur, verum etiam devotio Christi fidelium omnium ad praefatum opus amplectendum multo magis augetur. Cupientes igitur tam pio, tamque laudabili operi viribus totis favere, & animas lucrifacere Creatori, & certa nostra scientia universos & singulos Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, ceterosque Ecclesiarum Praelatos, & locorum quorumcunque Ordinarios ubilibet constitutos praesentes & futuros rogamus, & hortamur attente, eis ac eorum in spiritualibus & temporalibus Vicarijs, seu Officialibus generalibus per Apostolica scripta mandantes, quatenus hoc opus sanctissimum toto pectore amplectentes aliquas Ecclesias in his Civitatibus & Diocesisibus respectivè, seu loca honesta, & quibus praefati infantes & pueri ad audiendum doctrinam Christianam convenire possint, depurent, & viros ad id idoneos vita & moribus approbatos, qui diebus saltem Dominicis eosdem infantes & pueros, ac a-

lias personas Divinae legis expertes in articulis Fidei, & praecipis Sanctae Matris Ecclesiae instruant, & confirmant, & eligant, atque tot Societates, seu Confraternitates quot ad hoc tam sanctissimum opus exercendum eis opportuna videbuntur inibi auctoritate vestra erigant, & instituant. Nos enim, ut promptius, ac alacrius ad hanc curam subeundam omnes Christi fideles alliciantur, & eo libentius curam ipsam suscipiant, quo ex hoc dono caelestis gratiae conspexerint se uberius refectos; de omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, omnibus & singulis utriusque sexus Christi fidelibus verè poenitentibus, & confessis, seu statutis à jure temporibus firmum confidenti propositum habentibus, qui in aliqua dictarum Societatum seu Confraternitatum ubilibet constitutarum intraverint & adscripti fuerint, illis videlicet, tam, qui alios docuerint, quam qui ab alijs in articulis Fidei, & praecipis Ecclesiae hujusmodi instructi fuerint, quotiescunque in praefato sanctissimo exercitio se occupaverint, quadraginta dies, de injunctis eis poenitentibus auctoritate Apost. tenore praesentium misericorditer in Domino relaxamus, praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. *Et habetur Fides transumptis.* Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris die 6. Octobris. 1771.

Pontif. nostri anno

sexto

Bb

Reductio